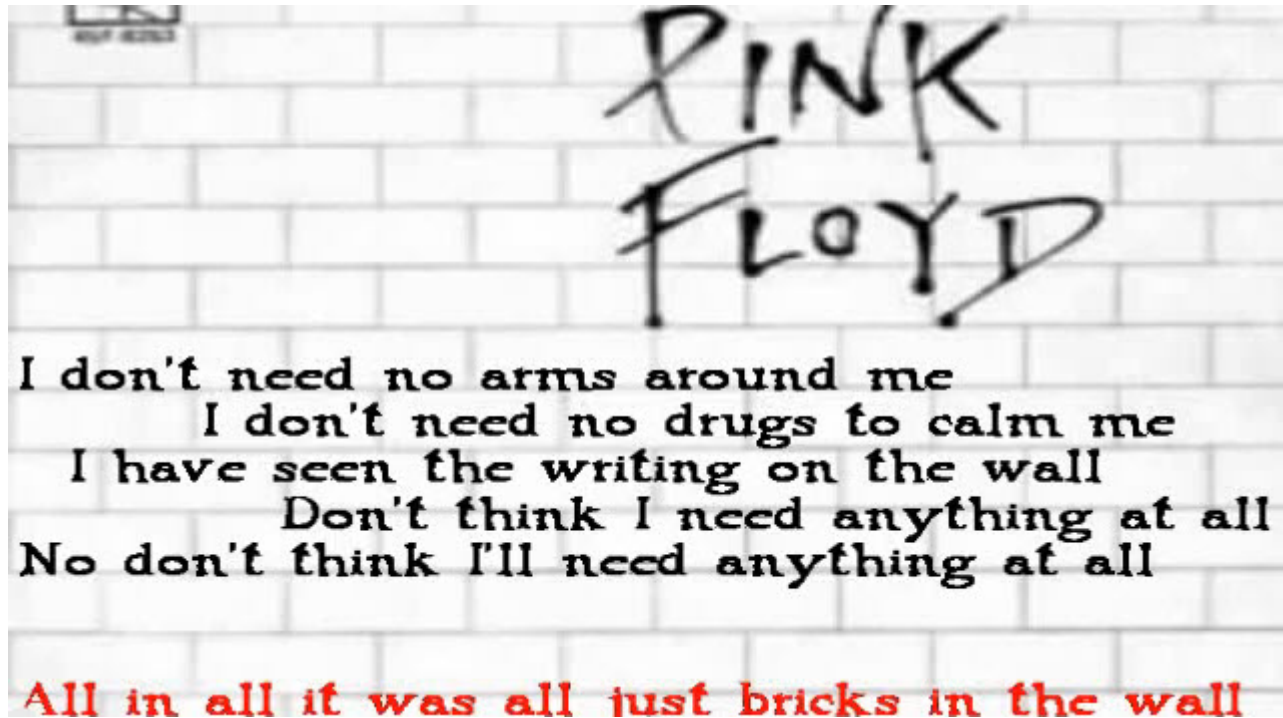

Σκέψεις ημερώνPink Floyd - Another Brick in the Wall

[/ Γενικά Θέματα / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο λόγος των Pink Floyd επίκαιρος και ας έχουν περάσει τόσα χρόνια. Προφητικός με διόραση στα αιτήματα της ζωής. Ήμουν μαθητής της Γ΄ Γυμνασίου. Ροκ και επανάσταση. Τα ίδια αιτήματα. Τα ίδια συνθήματα σε τοίχους, πανό και κυρίως στις καρδιές μας. Παλμός, ενθουσιασμός, πίστη στο αγώνα και την δικαίωση. Συντροφικότητα, αλληλεγγύη, ενότητα, όλα μαζί σε μάτια και χέρια που ενώναν τις γροθιές τους απέναντι στο σύστημα και την εφησυχασμένη κοινωνία. Δάκτυλα χεριών που έτρεμαν από συγκίνηση και με ρίγος σχημάτιζαν το σήμα της νίκης, την ελπίδας της αλλαγής στην ηδονής της εξέγερσης.

Τι να πείς;

Και τότε τα ίδια αιτήματα και δεν έχει αλλάξει τίποτα ακόμη.

Και τότε η ίδια αστυνομία και δεν έχει αλλάξει τίποτα ακόμη.

Και τότε οι ίδιοι πολιτικοί και πολιτική, μα τίποτα απολύτως δεν έχει αλλάξει.

Σχολεία, παιδεία και σήμερα πάλι μέσα σε κτίρια κοτέτσια, κοντέινερ και φυλακές για ότι πιο όμορφο διαθέτει μια ανθρώπινη κοινωνία, τα παιδιά της. Είναι σημάδι και αυτό για το πόσο η νεοελληνική κοινωνία αγαπάει και σέβεται την ζωή. Το

μέλλον της.

Εγω ο ίδιος φοίτησα σε Γυμνάσιο που είχε φτιαχτεί τον καιρό εκείνο για φυλακή και μετέπειτα το έκαναν σχολείο. Αίθουσες κελιά, πτέρυγες, διάδρομοι επιτήρηση στην αυλή και άλλα πολλά. Χρώματα μουντά σχεδόν καταθλιπτικά. Καθηγητές δίχως κίνητρα.. Βιβλία δίχως παιδεία, άλλα με κατευθυνόμενες ανά εποχή πληροφορίες. Ανάλογα με το τι ήθελε να πετύχει η κρατική ιδεολογία. Φροντιστήρια, δίδακτρα και όλα τα άλλα που και σήμερα συνθέτουν την όψη της «δημόσιας» παιδείας μας.

Δε ξέρω άλλα τι μπορείς να περιμένεις από αυτό το μόρφωμα που ονομάζεται νεοελληνική πραγματικότητα. Μας αύξησαν με τέτοιο τρόπο τις ανάγκες και εμείς έξω από κάθε μορφή άσκησης και αντίστασης αμέσως τσιμπήσαμε ώστε αναγκαζόμαστε τώρα να κάνουμε 10 δουλειές για να τα φέρουμε ίσα.

Αφήνουμε τα παιδιά μας, σε κρατικά ιδρύματα, τα οποία δε τα παιδαγωγούν αλλά απλά τα απασχολούν με μόνο ανταγωνιστή το χρόνο που μετράει μεροκάματα. Βρεφονηπιακοί και παιδικοί σταθμοί, νηπιαγωγεία, προσπαθούν να αναπληρώσουν την Μάνα που λείπει, είτε για να βγάλει το μεροκάματο είτε για να «ηρεμεί» κάνοντας γιόγκα στα τηλεφαγεία των πρωινάδικων ή στα μαγαζιά της καταναλωτικής μαστούρας. Ναι αλλά η φύση έφτιαξε Μάνα και όχι παραμάνα και μάλιστα κρατική.

Αργότερα αναγκαστικά θα τα μεταφέρουμε σε σχολεία. Δημοτικά, Γυμνάσια, Λύκεια, Πανεπιστήμια. Δηλαδή σε περισσότερη καταναγκαστική εργασία. Σε περισσότερη δουλειά, σε μεγαλύτερη καταστροφή των πιο όμορφων χρόνων του ανθρώπου. Φροντιστήρια, ελληνικών, αγγλικών, μουσικής, πληροφορικής, χορού κ.α δημιουργούν αδιέξοδα στην ψυχή των παιδιών που πλέον δεν έχουν χρόνο να ανασάνουν, να σκεφτούν, να ονειρευτούν να ζήσουν το τώρα της παιδικότητας, της νιότης τους. Να πουν μια καλημέρα και μια καληνύχτα και να έχουν την αίσθηση ότι είναι μέρα είναι νύχτα. Ότι υπάρχουν και ζουν, όχι σαν χρηστικά εργαλεία ενός συστήματος και μια μηχανής. Ενός στόχου και ενός προγραμματισμού που θέλει το άνθρωπο σήμερα με κάποιες α' προδιαγραφές και αύριο με κάποιες β' αναλόγως το ποιοι κατευθύνουν τις ζωές μας.

Η βία που επιθέσαμε μέσα στις ψυχές τους ήρθε σαν αντίδωρο στα μούτρα μας, στο πολιτισμό του μηδενός, της θλίψης, και της μελαγχολίας που τους παραδώσαμε, με μοναδικό όνειρο την ζωή που υπάρχει μονάχα για να καταναλώνει. Όταν μια πόλη δεν είναι όμορφη για να ζήσουμε, γίνεται όμορφη όταν την κάψουμε. Και όταν ένα σχολείο δεν είναι φωτεινό στην καθημερινότητα του παιδιού, αποκτάει λάμψη μονάχα μέσα στην φωτιά. Αν αυτά τα συνθήματα

στους τοίχους ξεχείλισμα του μηδενός μέσα από τις καρδιές των παιδιών μας ,
δεν θελήσουμε να τα καταλάβουμε νομίζω ότι το σήμερα μας αιφνιδίασε και το
αύριο μας έχει ήδη ξεπεράσει.

π. Λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr